

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 547/2024
19.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ Бујановац, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1961/2023 од 16.08.2023. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1961/2023 од 16.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1961/2023 од 16.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1961/2023 од 16.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 163/2022 од 25.11.2022. године, у ставовима првом, другом, трећем и четвртном изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име разлике између исплаћене зараде и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати 30.717,05 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе за јануар, фебруар, март и април 2019. године од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да тужиоцу уплати доприносе надлежним фондовима на износе разлике неисплаћене минималне зараде за наведени период, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати 93.784,47 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати износ од 116.150,26 динара, са законском затезном каматом на појединачно

опређене месечне новчане износе почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на износе разлика из става другог и трећег изреке уплати доприносе надлежним фондовима по стопи и основици које важе на дан уплате, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 82.306,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 75.000,00 динара од извршности одлуке до исплате, а преко досуђеног до износа од 110.806,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 103.500,00 динара од извршности одлуке до исплате захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године исплати разлику између исплаћене и минималне зараде. Оценом доказа изведених у поступку, пре свега налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, утврђено је да је тужени тужиоцу у утуженом периоду исплатио зараду у износима већим од минималне зараде, при чему се за обрачун овог потраживања не обрачунавају и исплате по другим основима (по основу стимулације) обзиром да ове накнаде представљају самосталан основ исплате. Истовремено је одбијен тужбени захтев за исплату мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк и за регрес за коришћење годишњег одмора, као и захтев за уплату доприноса надлежним фондовима, каква одлука је у складу са правним ставом израженим у одлукама ревизијског суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године), као и са пресудом Врховног касационог суда Рев2 2729/22 од 14.09.2022. године, која је донета у предмету са истим чињеничним и правним основом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама

Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 06.05.2019. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 240.652,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић